

rantien for de 800,000 Lst., formoder jeg har været Anledning til, at, inden Hs Majestæts Svar naaede til London, var der fra samme Mand allerede affendt et andet Tilbud. Og, da jeg ikke veed, om dette Tilbud i dets Detail har været nævnt, vil jeg tillade mig at oplyse, at dette Tilbud er fra Begyndelsen eller Midten af Januar, og at derved Hr. Peto paa egne og Benners Begne tilbød sig at lægge en Jernbane fra Ballum af over Aarhus, Viborg og Aalborg til Frederikshavn, drive den og udstyre den med alt det Fornødne. De Vedkommende forlangte slet ingen Garantie, de underkastede sig i mangfoldige Retninger Regjeringens Bestemmelser, navnlig med Hensyn til, hvorledes Banen skal gaae; de forlangte blot, at, naar Banen, som skal deles i 5 Afdelinger, for den ene Afdelings Vedkommende var færdig, skulde Regjeringen, naar det onskedes, udstede 4 pCt. rentebærende Obligationer for hvad man kan kalde $\frac{1}{3}$ af Værdien, nemlig 3,500 Lst. pr. engelsk Mill færdig Bane. For at Regjeringen ikke skulde restitere Noget, saa tilbode de endvidere, at den hele Indtægt, efter Fradrag af Omkostningerne for at drive Banen, først og fornemmeligt skulde anvendes til at betale denne Rente af Regjeringens Obligationer, ligesom de tilbode yderligere, saasnart Concesssion var givet dem, at deponere 100,000 Lst. i fuldt indbetalte Actier i den Flensborg-Husumer Jernbane, der skulde ligge til Sikkerhed, indtil Arbeidet var heelt udført; og fremdeles tilbode de, at de efter 7 Mars Forløb skulde sørge for enten ved Kjøb eller Afbetaling, at indfri de af Regjeringen udstedte Obligationer med et Beløb af 200,000 Lst., altsaa 1,800,000 Rbd. aarlig, og at underkaste sig alle de Fordringer, som almindeligviis finde Sted, naar En, der har udstedt en Forskrivning med Prioriteter, ikke opfylder sine Forpligtelser. Jeg kan nu ikke nægte, at dette er et Tilbud, som jeg havde troet, at man havde grebet med begge Hænder, selv om det end maa indrømmes, at det vilde have været gavnligere for Jylland, hvis Banen blev lagt paa den vestlige Side af Høj-

ryggen. Jeg tvivler imidlertid meget paa, at nogen Entrepreneur vil anlægge en Bane ene og alene, for at faae Landet opdyrket, uden mindste Udfigt til selv at kunne faae sine Indtægter af Banen. Jeg troer altsaa, at den foreslaaede Bane vilde have været af saa overordentlig stort Gavn for Jylland, at det er høist beklageligt, at Tilbudet ikke saa hurtigt er blevet benyttet, og saa snart bragt frem i Lovsform, at Spørgsmaalet nu allerede kunde have været afgjort, men det synes ikke, at der egentlig har været nogen god Villie i denne Sag fra Regjeringens Side. Naar jeg beklager, at den ærede Finantsminister har forladt Salen, kan jeg dog ikke undlade at gjøre en Bemærkning, som Sandheden fordrer, og som jeg efter min Overbeviisning troer bør gjøres. Det Tilbud, som jeg nylig har nævnt, kom hertil i Januar Maaned; da var Rigsdagen jo desværre opløst, men alligevel var der jo dengang Tid nok til, naar man vilde, fuldkomment at sætte sig ind i denne Sag, saaledes at man strax kunde forelægge den den 7de Mars sammentrædende Rigsdag et hertil sigtende Udkast. I saa Fald vilde Sagen vistnok have været fremmet og befordret meget hurtigt igjennem Thinget. De Grunde, som kunne have været for, ikke hurtigt at gaae ind paa Sagen, kender jeg naturligviis ligesaaalidet som enhver Anden, men jeg formoder, at de maae være meget stærke. Der har været en Deputation herovre fra Randers, angaaende denne Sag, og jeg troer, at det er almindeligt antaget, at det lidet høflige Svar og den lidet høflige Maade, hvorpaa denne Deputation blev modtagen af den ærede Finantsminister, lægger for Dagen, at han ikke var stemt for Sagen; han har ved denne Sammenkomst paa en særegen Maade yttret sig om Forslagsstillerens Besuldmægtigede, den os Alle hæderligt bekendte Mand Etatsraad Westenholz, — jeg siger her meget hæderligt bekendte Mand, thi der er meget faa danske Mænd i Udlandet, som vi skyldes Saameget som denne Mand. Sagen blev altsaa trukken ud, og det var ikke muligt at faae noget Resultat.